

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 20. decembra.

Taaffe je odgovoril na znano interpelacijo Plenerjevo zaradi kronanja cesarja češkim kraljem in pa glede nemških želja. Odgovor ministerskega predsednika ni zadovoljil nobene stranke, ker je bil v marsičem preveč nedoločen, preveč splošen. Levico je odgovor tako presenetil, da niti njeni parlamentarci neso vedeli sprva, kaj naj bi rekli k temu odgovoru, zaradi tega je pa Plener predlagal, da naj bi se razgovor o tem odgovoru začel še le v prihodnji seji, da bi imeli časa, pogovoriti se o tej stvari.

Vse stranke pričakovale so drugačen odgovor. Mislili so, da se ministerski predsednik ne bode upal, tako odločno izreči se proti kronanju, temveč mislili so, da bode Taaffe jim odgovoril, da je kronanje pravica, ki je pridržana kroni. Tak odgovor bi bil Staročehom povolnejši, ker bi ne dajal Mladočehom toliko povoda za agitacije proti staročeskim vodjam. V resnici seveda bi stvar v bistvu bila ravno taka, naj se kronanje naravnost odreče, ali pa le po ovinkih. Pa tudi levičarjem bi bil tak odgovor ugajal, kajti lahko bi bili kričali, da si sedanja vlada ne upa braniti odločno sedanje ustave, kajti češko kronanje bilo bi vsekako važen državni akt, ki nasprotuje sedanji ustavi. Kdo ve, bi li ne bili iz takega odgovora izvili uzroka, da ostavijo državni zbor in tako omajajo tla sedanji vladi. Sedaj pa zato nemajo nobenega pravega uzroka.

Mi sami nismo mogli verjeti, da si bode grof Taaffe upal tako odločno izreči proti češkim željam. Saj je pa vendar vedel, da so Čehi važen faktor sedanje državnozbornske večine. Odgovor so pa tudi ministri gotovo poprej vsestranski pretresli. Ministerski predsednik je imel gotovo za svoje besede kaj važne povode. Dozdeva se nam, da je izražal le neko višjo voljo in misel. Zaradi tega pa morajo s tem odgovorom računati vsi politiki.

Z njim je izraženo odločno, da sedaj odločilni krogi ne zmatrajo uresničenja češkega državnega prava za umestno, in za gotovo smemo soditi, da bodo sedaj vsi naporji v tem smislu neuspešni. Počakati bode treba ugodnejših časov. Grof Taaffe, ki dobro pozna parlamentarne razmere, je gotovo,

predno je dal Čehom tak odgovor, dobro preračunal, da spravi večino skupaj tudi brez Čehov, če se malo bolj nagne proti levici. To ve, da ministerskih kandidatov levičarskih zase pridobil ne bode, pa so drugi elementi, ki bi se pa dali pridobiti zanj. Nazadnje pa bi se morda Taaffe, Plener in Chlumecki tudi dobro sporazumeli, ko bi Čehi s svojim postopanjem poprej prisilili barona Pražaka in grofa Schöaborna, da jima sprazneta ministerska stola. Na prvi pogled bi ministerstvo Taaffe-Plener nam se malo čudno zdelo, a v Avstriji je marsikaj mogoče.

Zatorej je treba desničarjem pri svojem postopanju biti jako pozornim, kajti premembe v takem smislu, kakor smo ga omenili, bi Slovanom pač ne bile v korist. Kako nam treba postopati, nam je nekako vodilo Taaffejev odgovor sam. Naglašal je posebno, da se vlada hoče strogo držati ustave in da hoče, da stvari se po ustavnem potu dalje razvijajo.

Čehi zares sedaj nečejo videti ničesar dobrega na sedanji ustavi, in vse zlo, ki je prišlo zadnja desetletja nad češki narod, vidijo le v ustavi. Toda če bi gospodje popolnoma hladnokrvno preudarili, bi pa morda našli, da ima baš sedanja ustava tudi svoje dobre strani in da bi bili morda tudi Čehi na boljem, da so se brž s početka oprijeli pravic, ki jih jim daje sedanja ustava. Mi s tem ne nameravamo obsojati čeških politikov zaradi njihovega postopanja, kajti dobro vemo, da se najpremetnejši politiki dostikrat motijo in da bi večkrat drugače postopali, ko bi videli za deset let naprej, kako se bodo stvari razvijale. Tudi so se precej motili na zgodovinskem plemstvu. Ti gospodje bili so najgornejši zagovorniki češkega državnega prava in so tudi druge češke politike navduševali za državno pravo, toda letos so pa pri deželnozbornskih obravnavah v Pragi pokazali, da jim ni več toliko na češkem državnem pravu, da bi se prav lahko sprijaznili tudi s sedanjo ustavo.

Posebno član XIX sedanje ustave je jako važen, avstrijskim narodom zagotavlja razvoj njih narodnosti. Ker je grof Taaffe dal razumeti, da mu je ležeče na tem, da se ustava še bolj razvije, bi pač ne ugovarjal, da se temu članu dodá izvršilni zakon. Saj se vendar vlada še nikdar ni izrekla

proti takemu zakonu; da se ni sklenil, je kriva najbolj državno-borska večina, ki se je vedno držala načela, da podrobnostne določbe v tej zadevi spadajo pred deželne zbornice. Mi Slovenci se seveda nikdar nismo oduševljali za tako načelo iz gotovo slednjemu dovolj znanib nagibov. Če bi pa vlada le ne hotela dovoliti takega izvršilnega zakona, potem bi pa mi Slovani tudi vedeli pri čem smo, in bi potem tudi uravnali svoje delovanje. Ne imeli bi nobenega povoda več podpirati sedanje vlade, ker bi bilo dokazano, da slabša ne pride za njo.

S tem pa mi nečemo trditi, da bi Čehi morali se odreči svojemu državnemu pravu, kakor bi tudi bili odločno zoper to, ko bi kdo svetoval, da naj Slovenci opustimo misel na zjedinjeno Slovenijo. Naše mnenje je le, da je dolžnost avstrijskih Slovanov in njih zastopnikov okoristiti se dobrih strani ustave, da se še bolj okrepi narodnost naša. Ko bomo v narodnem oziru bolj utrjeni, bomo lahko z boljšim uspehom začeli se potegovati za preustrojenje države po potrebah posamičnih narodov.

Zato se bodo tudi ponudile še lepe prilike. Madjarska prevzetnost že sedaj malo preseda višjim krogom in bode še bolj presedala. Agitacije za Kossutha in znane afere z zastavami neso napravile najboljše utisa na Dunaji. Finančno stanje na Ogerskem je tudi vedno neugodnejše. Prej ali slej mora dualizem napraviti bankerot in mi moramo gledati, da bomo tedaj dovolj silni, da se država ne proustroji zopet nam v škodo, kakor se je 1867. leta.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 20. decembra.

Meščanski klub v Smihovu je prosil mestni svet, da bi se Smihovske ulice, ki se sedaj imenujejo po Schwarzenbergu, z naprej imenovala Žižkove ulice, ker je knez Schwarzenberg v deželnem zboru češkemu sramotil Husov spomin in ker Smihov Husove ulice že ima. Staročeska večina mestnega sveta je pa ta predlog odklonila, vsprejela pa peticijo, da se napravi na deželnem muzeji plošča Husova. Staročeska večina Karlinskega občinskega

LISTEK

Blóдне duše.

Roman.

Češki spisal Václav Beneš-Třebizský, preložil I. Gornik.

Drugi del.

XV

(Konec.)

Sloka, bela stolpa samostanska gledata tako smelo in tako domače v nebo, kakor bi bil z nju njih pozlačenih križev do sedeža večne radosti le jeden korak. V veličastnem poslopju romar niti ne ve, kaj bi preje gledal; — vse se sveti in blišči, vse pozdravlja tu človeka, tako prijateljski, tako ljubeznjivo. Čuda, da se angelcem na oltarjih okrogli obrazi ne razplinijo od večnega smehu, tudi svetniki božji gledajo človeka, kakor stari, dobri prijatelji. Dolina sprazni se stoprav tedaj, ko se zlate glave stolpov rdé v večerni zarji.

Letos pa se je šlo leš naroda kakor mravljincev, kadar za letnih dnij prorokujejo dež. Od božjega jutra bila je v cerkvi glava pri glavi, in vrste jele so postajati redkeje stoprav proti trem

popoludne. A krog velikega oltarja delale so še sedaj množice živo ograjo. Včasih čuli so se tudi zamolkli vsikli, kakor stok, in živa ograja premaknila se je po vsi širini, in vendar ni nihče omahnil.

Popotniki dotikali so se steklene skrinje, v kateri je stal kip Bogorodice, bliščeč z biseri in drugimi kamenji, s katerimi je bilo njeno krilo kakor posejano. Dobre štiri petine morale so se zadovoljiti le z dotikanjem mašnih desk, kdor pa se je dotaknil kristalnega stekla, prekrizal si je trikrat oko, da bi se rešil vseh očesnih bolezni.

Na samostanskem stolpu bila ura je že pet. Velikanske orgle donele so v zadnjem akordu, a pri oltarju bivala je še vedno v polukrogu precej številna množica romarjev. Bili so večinoma taki, ki se niso upali v prejšnjo gnečo, ali katere so drugi prehiteli ali odrinili na stran.

Na epistolni strani klečal je revež na obe očesi slep in brez desne roke. Od daleč podoben je bil sedemdesetletnemu kmetu, stoprav, če je kdo bliže stopil, mogel je opazovati, da je revež podoba življenja v moški sili uničenega. Grobi plašč pričal je, da je rusk vojak, kakeršnih so pred nedavnim videli na Podlesji cele roje. Oči imel je obrnjene

b kristalni skrinji in suhi njegovi ustni pregibali sta se počasi. Zdelo se je, da hoče danes nebeško milosrčnost prisiliti. Klečal je tako tu od poludne, — ljudje padali so čez-enj, a on ni niti zašepetal, natančneje pogledal ga je malokdo, o božji poti biva tu takih revežev iz vseh stranij Podlesja: ljudsko revščino vabi za saboj tudi slaboten žarek nadeje.

„In brez rok je! Le pogledjte, mamica!“ čul se je ne daleč od reveža zvonek glas devojke.

„Tam le, babica! In slep je na obe očesi!“ zašepetala je druga devojka in potegnila zgubano starko za suho desnico.

Videti je bilo, da obe dekleti človeške revščine v taki obleki še nista videli. Oči njune počivale so na upalem obrazu slepčevem z nepopisno sočutnim pogledom. Otroka bila sta popolna angeljčka. Človek bi mislil, da sta priletela, da bi menjala z onima, katera nad Materjo Božjo držita velikansko krono. A pripeljala ja je danes prvič mamica od kje iz mirne vasi na Podlesji.

Seljakinja Podleška uprla je svoj pogled tudi proti oni strani, kamor je kazalo dekletec. — Na prvi pogled videlo se je, da je mati obeh dekletec. Starka gledala je k Materi Božji, kakor bi se bila

zboru je odrekla vsak donesek za Husov spomenik z motivacijo, da Mladočehi zlorabijo ime Husovo v svoje strankarske namene.

„Grazer Volksblatt“ se bavi z vprašanjem, ko bi se osnovala posebna **katoliška stranka** v Avstriji, in pravi, da so nemški konservativci od 1860. l. zagovarjali protirevolucionarno avtonomijo in zgodovinsko pravo, na katerega podlagi je Avstrija postala. Trideset let so zagovarjali sporazumljenje narodnostij na podlagi enakopravnosti, danes, ko hočejo nemški liberalci odločiti Trento od Tirolske in se na Češkem govoriti, da naj bi se Avstrija razbila v departemente, ter nemški liberalci hočejo izločiti Galicijo in Dalmacijo, potem pa težišče monarhije premakniti na vzhod, naj bi se pa ločili od Slovanov. To bi šlo težko, naj bi tudi bilo pravično. Nazori celega življenja se ne dajo brez škode opustiti na ljubo kalcemu birokratu, naj bodo še tak katolik. Prepričanja se ne dajo menjati, kakor suknja. „Nemška in avstrijska“ mora biti nova stranka in s tem hočejo pridobiti konservativce naše države? S tem bi pa le od sebe odbacili Slované. Domišljajo se, da bi potem zmagala majhna četica, toda ne pomislijo, da bi nova stranka ne imela nobenega Gedeona.

Poslanec Blaas, ki zastopa Inomost v **tirolskem** deželnem zboru, je te dni poročal o delovanju volilcem svojim. Zanimivo je, kar je povedal glede Dordijevega predloga. Pri zadnjih volitvah za deželni zbor je poslanec Kathrein v imenu konservativcev se pogajal z južnotirolskimi veleposestniki, da bi sklenili s konservativci kompromis. Obetal jim je poseben okrožni zbor ali okrajne zastope, posebni deželni šolski svet, lastno stavbeno ravnanje, zdravniški svet. Rekel je, da bodo vse to dosegli, če hodijo s konservativci, ker jih bodo potem podpirala tudi vlada. Od nemških liberalcev pa niso nič pričakovali, ker jih ne podpira vlada. Italijanski veleposestniki se pa niso dali pregovoriti. Ko so poslanci prišli v Inomost, je Kathrein začel Italijane pregovarjati, da naj podpirajo konservativce. Obetal jim je mnogo, samo lastnega deželnega zbora jim še ni obljubil. Ko pa Italijani niso hoteli nič slišati o skupnem delovanju s konservativci, so poslednji začeli nasprotovati njih težnjam. Tako je pojasnil poslanec Blaas. Koliko je resnice v teh pojasnilih, bomo seveda še le potem vedeli, ko izvemo, kaj se bode na to odgovorilo od konservativne strani.

Vnanje države.

Ko bi kdo sodil po tem, kar pišejo angleški listi, mislil bi, da mora takoj priti do vojne mej **Anglijo in Portugalsko**. Bolj hladnokrvno pa vso zadevo pretresujejo v vlažnih krogih, kateri se nadejajo, da se bode vsa zadeva mirno poravnala. Vlada je sklenila, da v tej zadevi ne bode storila nobenega prenapetega koraka.

Dla **konference za odpravo trgovine** z robi, ki zboruje v Bruslju, le počasi napredujejo. Sicer pa kaže, da ta konferenca bode težko imela dosti uspeha. V principu so sicer vsi jedini, toda gledé izvršenja uaredb proti trgovini z robi se pa ne morejo sporazumeti. Tako sultan turški ne more ničesar ukreniti proti takej trgovini, ker povsod v njegovi državi potrebujejo evnuhov, zato pravažajo zamorce iz Afrike. Pa tudi nekatere druge države se ne morejo odločiti, da bi energično začele postopati proti trgovcem z robi in sploh proti vsem pospeševalcem trgovine z ljudmi.

Zedinjene **brazilijske** države še niso definitivno osnovane, a že so se pokazali razpori med njimi. Posamične pokrajine zaprejo se proti družim z varstvenimi carinami. Vlada v Rio de Janeiru bode imela mnogo truda, če bode hotela preprečiti, da Brazilija ne razpade v več majhnih republik,

zagledala na njena usta, katera so se ji zdela, da se odpirajo, kakor bi ji hotela zašepetati čudno, nepričakovano novico. Seljakinja Podleška bila je že pri slepci, naklonila se je nad njim, prišla ga za roko in poklicala tiho: „Vavřina!“ Okrog majke pa sta skakali obe devojki, kakor penici.

Bila je Světlúška s svojima hčerkama. Pred nekaj leti položil ji je otec na srce na smrtni postelji, da bi se, ko ga pokoplje, omožila, da bi tako njih hiša ostala Květovi krvi. Světlúška je ubogala.

„Ali me kdo pozna tu?“ rekel je revež s temnim glasom, kakor bi se zbudil iz spanja. „Ali se nisem še dosti spremenil?“

„Vavřina, kako te tu srečava?“

Slepec dvignil je naglo glavo in segel z roko po ženi in njenih hčerkah.

„Ali je možno? Ali se ne motim? Ti si — Světlúška? — In ti deklici?“

„Jaz sem, Vavřina, to sta moja otroka — in tam-le tvoja mamica!“

Take slike, kakršna je sledila zdaj, še nihče ni videl tukaj, dasi tukajšnji samostan stoji že dobrih petsto let na mestu prejšnjega Kolovratskega vrta.

„Grob njegov, zdelo se mi je, kakor bi mi s

katere bodo nasprotovala druga drugej in bodo preslabe, da bi se mogle uspešno razvijati.

Kralj belgijski je predvčeraj v svoji zasobni knjižnici s kratkim nagovorom umestil najvišje sodišče za **kongijsko državo**. Posebno se je zahvaljeval inozemskim članom, da so ustopili v to sodišče. Sodišče je izvolilo predsednika, podpredsednika in dva tajnika. Razdelilo se je v dve sekciji. Prvo delo sodišča bode, da sestavi pravdni red in državljanski zakon za kongijsko državo. To sodišče bode pa hkratu tudi državni svet.

Dopisi.

Iz Maribora 16. decembra. („O pouku in vzgoji gluho-nemcev“). Pod tem zaglavjem priobčil je neki gosp. J. H. baje učitelj na c. kr. gluho-nemnici v Beči daljši članek o gluho-muteh in njihovem uzrejanju in poučevanju ter omenil v številki 286 „Slovenskega Naroda“ tudi mojo brošurico „Gluhomutec in nja obrazovanje“. Gosp. J. H. piše: „Pisatelj je nekaj tednov poslušal na gluho-nemnici v Gradci in že se je čutil sposobnega, da je opisal „navod o pouku gluho-nemcev“, anjegova brošura nam kaže, da sam še glavnih pravil pri pouku gluho-nemih otrok ne pozna in ne ume, kako se posamični glasovi izvajljajo. Treba mu je predočiti, da njegova teorija, katero predava na pripravnici, mu ne koristi nič in da bi bilo bolje, da si prisvoji prakso, predno **pisari** navode ali pa stvar prepusti strokovnjakom. Učitelji gluho-nemcev ne uzraščajo, kar čez noč, kakor gobe po toplem dežju.“

Prav hvaležen bi bil gospodu J. H.-ju, ako bi bil moja knjižica stvarno in nepristranski ocenil, ker iz stvarne in objektivne ocene se lahko uči pisatelj, se uči čitatelj. Toda gosp. J. H.-jeva „kritika“ ne kaže, da gre kritiku za stvar in resnico, on je hotel samo „udriti“, da s tem sam sebe kot „strokovnjaka“ toliko više povzdigne. Od kod ve g. J. H., da je pisatelj „Gluhomuteca“ le „nekaj tednov“ poslušal na gluho-nemnici v Gradci in da je samo „poslušal“? Od kod vé, da nima pisatelj „nobene prakse“? Katera so tista glavna pravila pri pouku gluho-nemih otrok, kojih po mnenju gosp. J. H. ja pisatelj ne pozna? Na kaj upira svojo trditev, da pisatelj ne ume, kako se izvajljajo posamični glasovi?

V pomirjenje in tolažbo strogemu gospodu kritiku in „veščaku“ toliko-le v odgovor:

Pisatelj knjižice „Gluhomutec“, katerega je s knjižico vred gosp. kritik s svojo „oceno“ menda kar na mah hotel uničiti, je pomladi leta 1882. dva meseca bival v Gradci ter na tamošnji gluho-nemnici na teden po 2—3 ure slušal teoretična predavanja v metodiki za pouk gluho-nemih otrok, vsak dan (razen nedelje in praznikov) po 5—6 ur hospitoval v raznih razredih zavoda in pozneje nastopal na vseh učnih stopinjah kot učitelj. Proti koncu istega šolskega leta se je zopet uril nekaj časa na imenovanem zavodu tu položil meseca junija (19.) pred posebno komisijo, kateri je predsedoval c. kr. drž. nadzornik in pri kateri je izpraševal ravnatelj gluho-nemnice, teoretičen in praktičen izpit sposobnosti za učitelja na gluho-nemnicah. Z ozirom na ta izpit postavil je c. kr. dež.

svojo prstjo ležal na prsih do današnjega dne, in vedno kakor bi mi rakev trobila na uho: več ne veke blódna duša, večne veke prokletec. Da bi se te teže rešil, kaj sem pretrpel! Da bi ne videl nikdar več tukajšnjega kraja, podal sem se v deželo, kjer je več en led in sneg, daleč oddal na sto milj... Potem pa sem bil pri Lipskem, ondu sem zgubil vid in roko — nekaj dni je temu, kar so me odpustili iz Prage slepega.“

Videti je bila še dosti dobro na njem bolezen. „Blagoslovite me, stara, verna mamica moja, napravite mi križ na čelu, kakor ste ga delali včasih dečku.“

Slabotna starka objela je z obema rokama glavo sinovo in po dolgih, težkih letih grozne skušnje pritiskala jo je na prsi tako goreče, kakor ko je prvič pritiskala k sebi dete Vavřino. Po cerkvi pa se je razleglo tudi ihtenje onih, ki preje o Vavřini nikoli niso slišali besede.

Ko so potem hoteli odvesti slepca iz cerkve, nista ga nogi hoteli nositi, opotekal se je — opotekal, obledel kakor stena in omedlel. Morali so ga odnesti, za kar pa se je mnogo ljubeznivih rok ponudilo. Zunaj hoteli so ga položiti na najbližji travnik, a glava povesila se mu je na prsi in vse telo izgubilo je svojo moč.

šolski svet štajerski na predlog ravnateljstva graške gluho-nemnice še isto leto pisatelja za izpraševalca gluho-nemnih otrok na Spodnjem Štajerskem, kateri želijo biti vsprejeti v gluho-nemnico v Gradci. Od istega časa do letošnjega leta imel je pisatelj nad 50 gluho-nemih otrok, da je poskusil, so li za ukali ne. Razen tega je pisatelj gluho-neme otroke samostavno (in slovensko) učil, ter do sedaj izšolal troje takšnih otrok in sicer dva dečka in 1 deklico. Učil pa je revčke v svojih pičlo odmerjenih prostih urah in brezplačno. Ko je l. 1886. prišla nova naredba za učiteljske izpite sposobnosti, po kateri se lahko polagajo izpiti tudi za pouk nepolnočutnih otrok, položil je pisatelj dne 21. novembra 1887. pred c. kr. izpitno komisijo v Gradci v drugič teoretičen in praktičen izpit za učitelja na gluho-nemnicah in sicer z odliko. Ako pisatelj gosp. kritiku še pove, da je kot praševalec in poverjenik za Spodnje Štajersko v neprestani dotiki z gluho-nemnico v Gradci in da gre vsako leto, če ne več, vsaj nekaj dni na zavod, da se tam uči in vadi, potem bode menda tudi on rad ali nerad priznati moral, da pisatelj ni brez prakse.

Drugo očitjanje, da pisatelj brošure „Gluhomutec“ ne ve glavnih pravil, kako se izrežajo in učijo gluho-nemi otroci, je samo trditev, katero dokazati je gosp. ocenjevalec ostal dolžen. Še le tedaj, ko jo je dokazati skušal, mogel bi se še le pisatelj s kritikom o tej točki razgovarjati. Isto tako je pustil g. kritik trditev, da pisatelj ne ume, kako se gluho-nemim učencem izvajljajo glasovi, neutemeljeno. Sicer pa pravil za izvajljanje glasov v brošuri ni izumel pisatelj, nego jih je posnel po predavanjih na Graški gluho-nemnici in po strokovnjaških knjigah: J. D. Heila „Der Taubstumme und seine Bildung“, Schöttle-ja „Lehrbuch der Taubstummenebildung“, Hörligl-a „Die Heilung der Taubstummene“. Ta trditev je dalje v nasprotju z uspehi, katere je dosegel pisatelj pri poučevanju gluho-nemih otrok. Morebiti pa ima g. kritik svoja posebna pravila, po katerih izvajlja glasove. Na dan z njimi, da se jih morejo tudi drugi okoristiti!

Konečno naj še g. J. H. vzame na znanje, da pisatelj brošure „Gluhomutec“ ni imel namena pisati knjigo, ki bi bila polna strokovnjaške modrosti, s takšnim delom utegne slovenski svet osrečiti le „strokovnjak“ oblastni ocenjevalec. Pisatelj „Gluhomuteca“ hotel je opozoriti slovensko učiteljstvo na reveže gluho-mute ter vzbuditi v njem zanimanje za te sirote, kar se mu je, kakor se vsaj po Spodnjem Štajerskem kaže, hvala Bogu, tudi posrečilo. To mu je za njegov trud najlepše zadostilo, kojega mu celo oblastni strokovnjak in kritikaž g. J. H. s svojim zavirljivim zbadanjem prikrivat ne more.

J. Koprivnik,
c. kr. profesor.

Iz Logatca 18. decembra. [Izv. dop.] Danes od tukaj, jutri od tam — prihajajo Vam poročila, dovolite torej nekoliko i nam poslužiti se našega glasila... Tako nekako sem dejal, da bi začel, da ne bi kdo menil, da nas je burja v zagozdnem tem zatišji s snegom zamela, ali pa da smo zbok samih dobrot jeli spati „medvedje-zimsko-spanje“!...

„Omedlevala!“ klicali so gledalci, katerih se je množica zgrnila na okolu. In začeli so ga buditi — ko se je zdelo, da se zaveda, stresel se je, zdihnil nekoliko glasno in zopet utihnil kakor stop — na veke. Malokdo je slutil kake stare in nove rane je ta ura v njegovi duši obnovila, da je bila nit njegovega življenja pretrgana na veke.

„Sin moj! Nesrečno moje dete! Jedva te najdem, že me zopet ostavljaš! Mati Božja, prosi zanj! — Prosi za nesrečneža!“

Starka padla je na truplo polu v nezavesti.

V istem trenutku zaplakali sta tudi Světlúškini deklici obupno z materjo — za strička, katerega nikdar nista videli, niti o njem slišali, a kateremu bi bili vender tako radi z nedolžnima ročicama lajšali vso bolešt, ki je bila s tako razločnimi črkami uklesana v njegovo mračno obličje.

Romarji na okolu so jedva dihali; za nekaj hipov poklekli so tudi oni in z očmi proti nebu obrnjenimi molili: „Večni mir mu daj, o Gospod, in večna luč naj mu sveti!“

Od tega hipa pa so bajé v Svetogothardski dolinici ugasnile lučice popolnoma. A blódna duša žive v hvaležnem spominu na Podlesji do današnjega dne.

Letošnja jesen se je sicer gledé vremena dobro obnesla, ne tako gledé poljskih, sadnih in družih pridelkov. Kdor je kaj pridelal, je spravil lahko; kajti prvič je imel ugodno vreme, drugič pa — malo pridelka, zatorej je stvar čisto naravna, če je ta ali oni čmerno obraz nagubal, videč, da je sad nje govega celoletnega truda zemlja slabo poplačala, če ne še celo popolnoma uničila! — Tako so ostala našemu poljedelcu zvesta le še razna stara bre-mena, ki jih je do zdaj in jih bo še prenašati moral, dočim so nam drugim ostali različni ugodni in ne-ugodni nasledki, katere smo vsled tega že čutili in jih še bolj čutili bomo, kajti lokalne razmere so gledé vsakdanjega življenja povsem vredne, da bi brundal o njih staroveške jeremijade v najglobo-kejšem C-molu!

Pa pustimo te „razmere“ in stopimo k dru-gemu predmetu, ki je bolj „ugodnega utisa“ za nas. Govorimo nekoliko o lovu! — Kakor se je poro-čalo v „Slovenskem Narodu“, pokazala se je zadnji čas pri zajčjem zarodu neke vrste nalezljiva bole-zen, ki je izmej te divjačine po nekodi že marsikaj uničila. O tej bolezni čuti se tudi tu okrog neko-liko, kajti kakor opazujemo, videti je, da prinašajo naši lovci mej svojim plenom dokaj več srn in srnja-kov (sem ter tja tudi kako lisico) domu, nego pak zajcev. Le-ti postali so zadnji čas tudi v tem okraji nekako redki, kar pred letom dnij ni bilo opaziti. In gotovo se tu izurjenih lovcev-strokovnjakov ne manjka! Brez dvoma pomori torej tudi tu okolu marsikatero zajčjo dušo ona vražja „kolera“!

V zadnjem času zgubili smo v Logatci izmej uradniškega osebja že dva gospoda; mej tema dvema je že poprej odšel v obče čislani in priljubljeni c. kr. vladni koncipist g. Ivan Tekavčič, podavši se v tej lastnosti na gorenjsko stran, v prijazni Kranj. Včeraj pa je zapustil Logatec c. kr. sodn. pristav g. dr. Martin Travner, ki je, posloviši se od nas, podal se kot novoimenovani pristav de-želnega sodišča v Ljubljano. Za svojega nad petlet-nega bivanja in poslovanja tukaj spoznali smo v njem moža, ki je bil povsod in vsekdar na svojem mestu. Vesten in vzgleden ter pravicoljuben kot uradnik, ki so ga in ga krasé: izredna nadarjenost ter zmožnost, vsled česar si je vedel pridobiti po-trebno spoštovanje sleherne stranke, na drugi strani pa kot človek-društvenik si v obče vanji ali pri ka-terem koli delovanju s svojo uljudnostjo in dobro-voljnostjo privabil na svojo stran vsakatega, ki je prilikol imel ž njim priti v dotiko. Zaradi vseh teh lepih lastnosti, izkazala mu je pa tudi občina v preteklem letu primerno čast s tem, da ga je vo-lila svojim odbornikom, kjer je po vseh svojih močéh delal njej v prid. Najbolj pa se je pokazalo, kolike simpatije je užival ta gospod v tem kraji in okraji, na dan odhoda in pri slovesu. Obilo odličnejih ob-čanov spremilo je, z vozovi hiteč na kolodvor, biv-šega svojega vrlega in obče priljubljenega uradnika, občinskega odbornika in prijatelja! — Še jedenkrat mu torej kličemo v slovo krepki: „Na zdar!“ in „Na svidenje!“

Iz St. Jurija ob juž. žel. (Čestitka.) „Cesarjevič Rudolfovo sadjersko društvo za Spod-nji Štajer“ je poslalo svojemu staremu pa vseskozi marljivemu odborniku Mihaelu Vizjaku, sadjereju in posestniku na Pečovji v Teharski fari tako-le čestitko k njegovemu 75. godu: „Prečastiti, mnogo zaslužni gospod odbornik! Obilne Vaše, vsestranski domoljubne zasluge za napredek, posebno pa za napredek naroda svojega, zasluge, katere so celo na najvišjem mestu našle pravo oceno, da so Vas Njega Velečastvo presvetli cesar Fran Josip I. sami s križcem za zasluge odlikovati blagovolili, in isto tako, da Vas je nekaj let pozneje tudi Nj. ce-sarska Visokost — zdaj, žaližbože, že rajni — ce-sarjevič Rudolf, kojega visoko ime ponosno nosi naše društvo, blagovolil odlikovati z dragocenim darom, z zlato naprsno iglo; obilne zasluge Vaše za na-predek sadjarstva in vrtnarstva sploh, posebno pa še Vaše neumorno delovanje kot stari odbornik na-šemu društvu, — vse te vrline Vaše dajo nam pri-jeten povod, da Vam, predragi, velečislani odbornik in prijatelj, k Vašemu 75. slovesnemu godovanju prav iskreno čestitamo ter kličemo: Bog ohrani v svoji milosti še mnoga leta očeta Pečevškega v krogu njegovih dragih, na ponos društvu našemu in celej domovini. On naj blagoslovi delo Vaših rok in naj dá veliko takih, ki bodo vestno delovali po Vašem vzgledu, sebi v korist in domovini v čast!“ Cesarje-vič Rudolfovo sadjarsko društvo za Spodnji Štajer“ v St. Juriji ob juž. žel., dne 22. septembra 1889.

Dr. Ipavc, ravnatelj. Val. Jarc, tajnik. Fran Praunseis, blagajnik.“ To čestitko mu je na svečanostni dan tajnik osobno izročil.

Domače stvari.

— (V gospodski zbornici) bila je vče raj seja. Predsednik spominjal se je umrlih članov in naznanil, da se je knezoškofu Napotniku po-slalo povabilo, da zavzema sedež v gospodski zbor-nici. Potem je naznanil, da je cesar odobril odpoved nadvojvode Ivana, kateri se bode odslej Ivan Orth pisal. Gospodska zbornica odobrila je potem brez debate razne zakone naposled pa volila člane za posvetovanje vladne šolske novele. Izvoljeni so bili: Arneih, fzm. Beck, Belcredi, Čam Martinic, Conrad, Czartoryski, Czedik, Falkenhayn, Franz, Hasner, Helfert, Hye, Mikilošič, Misija, kardinal Schönborn, Strema yr, Tarnowski, Tomašek, Unger, Windisch grätz, Zwerger.

— (V Pazinu) zmagala je pri občinskih vo-litvah tudi v drugem razredu hrvatska stranka z veliko večino z 71 proti 24 glasom. Hrvatska stranka imela je že vsled te volitve dve tretjini v mestnem zastopu. Včeraj je bila volitev v prvem razredu. Izvoljeni so bili tudi v tem razredu hr-vatski kandidati, lahoni se volitve niti udeležili neso. Hrvatski volilci so se izvršno držali, vse kar je moglo, došlo je na volišče, da vrši meščan-sko dolžnost svojo. Slava Pazinskim volilcem!

— (Veledušno darilo.) Dobrotnik, ki neče biti imenovan, je tukajšnji Eli zabetinej otro-škeje bolnici povodom najvišjega odlikovanja odbor-nika tega zavoda, gospoda Leskovica, in v spomin na to odlikovanje podaril znaten znesek 50 gld.

— (Umrli) je pretekli petek gosp. Peter Majcen, umirovljeni učitelj v Hočah pri Mariboru. Prišedši zjutraj iz cerkve domov, zgrudil se je na tla in bil mrtev. V. m. p!

— (Svečano priznanje nezakonito-sti.) „Naša Sloga“ piše pod tem naslovom: V zadnji številki glasila večine isterskega zbora čitamo mej drugim nastopno drzovito in brezsranno pri-znanje: Uničenje volitve poslanca Mandiča bilo je nezakonito, a nikakor ne neopravičeno; gosp. Mandič bil je izvoljen po vseh možnih zahtevah zakona, o tem ni dvombe, no v g. Mandiču ne vidijo istrski Italijani samo poslanca, ampak tudi uradnika „Naše Sloge“, onega lista, ki bje z nami ljut boj že dvajset let, ki je porušil vse naše in-štitucije, ki je očrnil vse naše najboljše može, ki je vrgel nezaupnost in kleveto na italijansko stranko v deželi, kateri je naposled zasejal meščansko vojno v tej malej deželi, kjer se je poprej živelo v lepem miru in popolnej ljubezni — Razven tega, kaj vse je govoril in delal gosp. Mandič na taborih v Materiji in Lindaru? Se je mari moglo pozabiti, da uprav on predstavlja najodločnejšo nepomirljivost, najfanatičnejšo neznosnost, najsmelejšo odvažnost proti vsacemu sporazumljenju z italijansko stranko? Ni li o tem dajal na vsi najjajnejših dokazov v deželnem zboru samem, dokler je v njem sedel? V tem zmislu piše tudi nadalje slavna „baba“ očitajoč Hrvatom in Slovencem istrskim, da so s kandidature in izvolitvijo g. Mandiča vrgli rokavico Italijanom, poslednji pa so jo pobrali, ter zaklju-čuje: da oni hočejo imeti samo take zastopnike, s katerimi se morejo vsaj razumeti, sicer je zaman voliti poslance. Tako „baba“, mi pa stavljamo kot pokrovec: „U goru vuci, a u šumu hajduci!“

— (Razstava slik gospodične Kobil-čeve) vzbuja najiskreneje priznanje. Občinstvo pridno obiskuje razstavo in se divi mnogobrojnim in krasnim slikam. Razstava je odprta samo še jutri in v nedeljo. Ker vseh slik ne bode nikoli več vkupe, ker je čisti dohodek namenjen ljudski in dijaški kuhinji, bi pač nihče ne smel zamuditi te prilike, kdor se zanima za domačo umetnost, katerej so baš slike gospodične Kobilčeve v posebno čast.

— (Vabilo na XXIX. občni zbor na-rodne čitalnice Ljubljanske) v soboto dne 28. decembra ob poluosi uri zvečer v društveni pevski sobi. Vrsta razpravam: 1. Nagovor predsed-nikov. 2. Poročilo tajnikovo. 3. Poročilo blagajni-kovo. 4. Volitev 2 pregledovalcev računov. 5. Vo-litev odbora. (§ 10. društvenih pravil se glasi: Za oskrbljevanje društvenih opravil in imetka volijo v zmislu § 6. točka 4 vsi udje v občnem zboru za jedno leto 15 odbornikov, izmej katerih ima 12 pri-

padati plačujočim, 3 pa izvršujočim društvnikom. Odbor si potem iz svoje srede izbere predsednika, podpredsednika, tajnika in blagajnika.) 6. Posa-meznosti. K mnogobrojni udeležbi vabi čč. p. n. društvenike odbor.

— („Glas Crnogorca“) ima v poslednji številki podlistek: „Petar Petrovič Njeguš II., vla-dika crnogorski. Od Andreja Fekonje“. Podlistek ta je prevod iz „Slovanskega Sveta“.

— (Permetova gostilnica) v Špital-skih ulicah nebala je z današnjim dnem in prevzame dotične prostore g. Arko, trgovec iz Zagreba, ki bode tržil s takozvano suho robo in odpravljaj rib-niške izdelke po našem cesarstvu in v inozemstvo. Permetova gostilnica je bila zelo na glasu pri kmetskem ljudstvu, kakor tudi mej Ljubljanskim občinstvom, ker se je točilo izvrstno vino in do-bivala tudi izborna domača hrana s točno postrežbo. Zelo zanimiva pa je bila Permetova gostilnica radi tega, ker so se v zadnji sobi mnogo let shajali slovenski pisatelji in politiki, tako Levstik, doktor Zarnik, prof. Tušek, prof. Erjavec in mnogo, mnogo družih danes odličnih narodnih mož, kajti Levstik je bil tam dolgo let središče literarnega in političnega razpravljanja.

— (Draginja na trgu.) Naše gospodinje zelo tožijo, kako je drago na trgu. Jajca so n. pr. po 4 kr., da, da zahteva se za dve jajci 9 kr. Na Gorenjskem dobiva se za desetico 5 jajc. Ta raz-lika je najboljša merilo, kako se nam živila podra-žujejo na kratki progi z Gorenjskega v Ljubljano.

— (Nesreča) Danes popoldne splašili so se konji posestnika J. Pečnika (dobro znane go-stilne „pri Urbančku“ pri Savi) na Dunajski cesti. Konji prestrašili so se ravno mimo gredočega po-greba in jo udrli v tek. Hlapec, ki je z vso močjo zadržaval konje, prišel je pod nje in bil prav opasno ranjen.

— (Cesar) potrdil je izvolitev dr. Schmi-dererja načelnikom, lekarnarja Bancalarija načelnika namesnikom v okrajnem zastopu Mari-borskem; dalje g. dekana Antona Hajška v Slo-venski Bistrici načelnikom, g. Ludovika Kresnika v Črešnjevcu načelnika namesnikom v okrajnem za-stopu Slovenje-Bistriškem.

— (S Krškega) se nam piše: Včeraj, dne 18. t. m. prinese nam gospa Marija Erjavec, vdova našega nepozabnega pokojnega Erjavca, ki sedaj biva pri svojem bratu, g. Ant. Frili na Krškem, s solnčnate Trške gore šopek svežih „brezstebelnih jegličev ali ovčic“ (Pri-mula acutis), kar je za mesec gruden pri nas go-tovo redka prikazen.

— (Ploden trs.) Iz St. Andreja v Sav dolini piše se „Slov. Gosp.“: V večih časnikih je bilo govorjenje o necem trsu, ki je imel letos baje do 2200 grozdov. Ta trs raste v Wildonu. V St. Andraži nad Polzelo pa ima posestnik A. Podlun-šek katic 30 let star trs „Izabela“, kateri se us-penja po velicem jablanu in še okolu biše. V ugod-nih letih se dobi samo na tem trsu še čez jeden-najst malih veder vina, čeprav se nikdar ne okoplje in niti ne gnoji. Tudi obrezuje se ne, kar bi na drevesu sploh nemogoče bilo. Letos je dal polov-njak; ako se računi povprek deset grozdov na liter — nekaj grozdov je namreč manjih, kakor na obre-zanem trsovi — uzredil je letos ta velikan blizu 3000 grozdov, veččaki trdijo, da še celo više. Tukaj je precej navada, spuščati „Izabelo“ na staro ali nerodovitno drevje, kjer brez obrezovanja in brez vsacega obdelovanja obilno rodi. Samo, da ima nekaj grozdja bolj raztresene jagode, sicer pa ni biago prav nič slabije, kakor ono iz vinogradov.

— (Razpisano) je v politični upravi na Kranjskem mestu okrajnega glavarja v VII., even-tualno mesto vladnega tajnika v VIII. reredu. Prošnje do 10. januarja.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 19. decembra. Državni poslanec dr. Tomaszczuk danes umrl.

Dunaj 19. decembra. Od osebja tukaj-šnje opere zbolelo 130 osob. Pevka Lucca morala je pretrgati svoje gostovanje po Rusiji in se povrniti semkaj.

Pariz 19. decembra. Ministri Tirard, Freycinet, Spuller, Rouvier in Faye zboleli za hripjo.

Cuxhaven 19. decembra. Holandski parobrod „Leerdam“ namenjen iz Amsterdamu v „Buenos Ayres“ trčil v nedeljo zvečer v

Severnem morji z angleškim parobrodom „Gaw“, namenjenim v Hamburg. Oba parobroda sta se potopila. Francoski parobrod „Emma“, ploveč iz Havra v Hamburg, pripeljal je vseh 400 potovalcev in 25 mož posadke z obeh parobrodov semkaj.

Lvov 20. decembra. Poljski listi z odgovorom Taaffeovim na interpelacijo Plenerjevo neso zadovoljni. „Dziennik Polski“ piše, da se je Taaffe pravemu odgovoru izogibal in da ves govor diši po znanem programu „des Durchfretens“.

Bukurešt 20. decembra. V senatu napadel senatski predsednik Florescu ministerstvo ter predlaga k adresi prenaradbo, da se namreč izpuste besede, s katerimi se omenja zaupanje vlade v parlamentu. Glede svojega predloga stavi je Florescu zaupno vprašanje. Minister Lahovary pobija je čudno teorijo Florescuvo, ki hoče parlament siliti, naj sam izjavi, da nema zaupanja vlade. Nasproti Florescu izjavlja, da ni nikdar pred sporom pritrtil v to, da bi parlament razpustil. Predsednik Mano pojasnjuje krizo. Amendement Florescu se odkloni. Florescu, dva podpredsednika, Gherassi in Boeresco, člana prejšnjega kabineta, dali ostavko. Senat bode o tem odločeval.

Madrid 20. decembra. Za hripo 20.000 ljudij zbolelo, mej njimi Sagasta, Vega Arroyo in zborniški predsednik. Več šol zaprtih.

Razne vesti.

* (Stenografija.) Lansko šolsko leto se je v vsem 38.517 oseb učilo stenografije po Gabelsbergerjevi sistemi, 2.354 več, nego prejšnje leto. V Avstriji se jih je učilo 19.532 oseb, 2.900 več, nego prejšnje leto. Število društev, ki so gojila stenografijo po Gabelsbergerjevi sistemi se je povečalo s 655 na 703. Gabelsbergerjeva sistema se je to leto rabila v 35 parlamentih. Izmed velic mest se stenografijo najbolj goji na Dunaji, kjer je samo profesor Schff imel 1078 učencev.

* (Bismarckova svetinja.) Izdelovalec svetinj v Norimberku je izdelal svetinjo v spomin otvorjenja novega državnozbornskega poslopja v Berlinu. Svetinja, narejena iz bron, ima na jedrej strani podobo državnozbornskega poslopja, na drugi pa podobo Bismarcka in jo zatorej navadno nazivljejo Bismarckovo svetinjo.

* (Državni pravnik) v Vratislavu se je hudo zamoril židom. Ko je bil goljufje zatožen židovski trgovec, je državni pravnik omenil, kako židje sleparijo kristijane in to največ zaradi tega, ker sodišča v polovico slučajih oproste židovskega goljufa. Sodišče je zatoženca oprostilo. Židovski

listi se pa sedaj jeze nad predsednikom sodišča, ki ni državnega pravnika pokaral, ko je žalil žide, in zahtevalo, da naj pravosodni minister odredi disciplinarno preiskavo proti državnemu pravniku, ki je zlorabil svojo uradniško oblast.

* (Dvojni dvoboj.) Minuli teden bil je v Frana Josipa vojašnici — kakor se nam poroča iz ogerske prestolnice — dvojni dvoboj. Nek častnik pozval je dva gospoda na dvoboj. V prvem dvoboju, ki je bil v sredo, je omenjeni častnik bil lahko, njegov nasprotnik pa težko na glavi poškodovan. Pri drugem dvoboju v nedeljo, pa omenjeni častnik ni bil nič poškodovan, njegov nasprotnik pa tudi težko na glavi. Obema dvobojem bila je povod jedna in ista zasobna zadeva.

* (Deset kavinih pravil.) 1. Ne sodi kave po barvi bobov, temveč po okusu (kava je mnogokrat pobarvana); 2. pri praženju pazi, da postane barva le kostanjasto rjava, nikakor pa ne črna, kajti potem ima kava grenak, neprijeten okus; 3. sveže pražene kave ne stres v ozko posodo, temveč v kako sito ali na veliko ploščo, da se poprej ohladi; 4. ko se je kava ohladila, shrani jo v dobro zaprte pušici na suhem, pa ne pregorkem kraju; 5. pri določitvi kave za učenje se ne ravnaj po posodi, temveč po teži, ker pri praženju postane slaba kava debelejša, nego dobra, tako da posoda slabe kave menj tehta, nego dobre; 6. vzemi za čašo kacic 8 gramov zmlete kave, katera množina se je pokazala za najprimernejšo; 7. kava se mora kolikor je moč drobno zmelati, kajti bolj če se zmelje, boljše je; 8. kava se ne sme kuhati, temveč se mora nanjo le uliti vrele voda; 9. ne poslužuj se kavinne gošče, temveč rabi primerni precejvalni stroj, katerega dno mora biti večje ali manjše, če se ima več ali manj kave pripravljati; 10. kava se mora takoj uživati, ko se ocedi, da ne zgubi prijetnega duha.

* (Napad na uradnika.) Emil Raux, ravnatelj za departementne zadeve v Seinskej prefekturi je bil te dni umorjen v svoji pisarni. Ustrelil je trikrat z revolverjem nanj 29letni Jurij Rogad. Morilec je tudi uradnik pri Seinskej prefekturi in je bil baje jezen na ravnatelja, ker ga je večkrat po nedolžnem karal. Najbrž je pa bil še kak drug povod temu umoru.

„LJUBLJANSKI ZVON“
sta. j.
za vse leto gl. 4.60; za pol leta
gl. 2.30; za četr leta gl. 1.15.

Pojci;
19. decembra.
Pri **Stonu:** Brück, Jamnitz z Dunaja. — K hn iz Siofoka. — Aninger z Trsta. — Bjak iz Istrie.
Pri **Malle:** Klekner, Ustar, Kren, Eisner z Dunaja — Verderber iz Kočevja.
Pri **južnem kolodvoru:** Stern z Dunaja

Loterijne srečke 18. decembra.
V Pragi: 33, 74, 36, 85, 63.

Meteorologično poročilo.

Daj	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
19. dec.	7. jutraj 2. popol. 9. zvečer	747.7 mm. 746.1 mm. 746.8 mm.	—6.0° C —2.0° C —3.2° C	brezv. sl. zah. sl. zah.	megla obl. obl.	0.00 mm.

Srednja temperatura —3.7°, za 1.8° pod normalom.

Dunajska borza

dné 19 decembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gl. 85.85	gl. 85.85
Srebrna renta	86.30	86.25
Zlata renta	108.05	107.95
5% marčna renta	100.75	100.80
Akcije narodne banke	918	918
Kreditne akcije	315.75	316.25
London	117.43	117.20
Srebro	—	—
Napol.	9.32 1/2	9.30 1/2
C. kr. cekini	5.60	5.59
Nemške marke	57.67 1/2	57.57 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 132	gl. —
Državne srečke iz l. 1864	100	173
Ogerska zlata renta 4%	100	70
Ogerska papirna renta 5%	97	85
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gl. 121	25
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	115	—
Kreditne srečke	100 gl. 185	25
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	148
Tramway-društ. velj 170 gl. a v.	220	40

Salonska garnitura

z mizo vred (še v dobrem stanju)

se takoj prav po ceni prodaja.

Več poizve se **Pred škofljo št. 20**, v I. nadstropji na levo. (1031—2)

Kri čistilne kroglice

so se vselej sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobolu, navalu krvi, otrpnenih u. ih, skazenem želodci, pomankanji slasti do jedij, jetrnih in obistnih boleznih in presegajo v svojem učinku vsa druga v reklamah toliko proslavljena sredstva. Ker to zdravilo izdeluje lekarna sama, velja škatlica samo **21 kr.**, jeden zavoj s 6 škatlicami **1 gl. 5 kr.**

Prodaja (1038—1)

lekarna Trnkoczy
zraven rotovža v Ljubljani.
Razpošilja se vsak dan s prvo pošto.

Lastne zaloge
v
tuzemstvu:
Dunaj, Budimpešta,
Praga, Levov, Gradec,
Trst.

R. DITMAR NA DUNAJI.

Največja tovarna za svetilnice v Evropi.
(Ustanovljena 1840.)

Lastne zaloge
v
inozemstvu:
Berlin, Monakovo,
Milan, Rim, Lyon, Varšava,
Bombay.

DITMAR-JEVE SVETILNICE

R. DITMAR-JEVA
Dun. bliskovna svetilnica 30"
svetilna sila 105 sveč.
Fonometrično izmerila gospoda
Dr. L. Weber, kralj. profesor na vsučilišču v Vratislavi.
Dr. R. Benedikt, docent na tehniki na Dunaji.
R. Ditmar-jeva Dunajska bliskovna svetilnica
se spodaj
užiga, regulira in ugasuje.

Solnčni svetilec 15" in 18"
davno preverjena sistema za mizne, viseče in stenske svetilnice.

R. DITMAR-JEV
Brilantni meteorni svetilec
s kroglastim plamenom.
Velikosti: 15", 20", 25", 30", 35", 45"
Svetilna sila: 31 50 70 87 138 157 sveč
za
mizne in viseče svetilnice, lestence, stenske svetilnice, zaprte svetilnice itd.

Vse steklene stvari,
ki so potrebne za petrolejske svetilnice, — v največjeje izbiri.

Mizna svetilnica z brilantnim meteornim svetilcem

Se posebno opozarja.

Posrečilo se mi je še bolj dovršiti svoje lani izumljene meteorske svetilce (s kroglastim plamenom), ki so dosegli veličanski uspeh v tuzemstvu in povsod v inozemstvu, njihovo svetilno silo še povečati, ravnanje z njimi pa napraviti enostavnejše, da se (15", 20" in 30") lahko prižgejo, ko se proč vzame svetilničen venec, ne da bi se moral proč vzeti še cilindar, tulpa ali pa strešica. (Glej podobo.)

Ilustracije in ceniki pošljejo

se takoj zastonj in franko.

(678—16)

Ditmar-jeve svetilnice ima skoro vsaka

boljša trgovina s svetilnicami na prodaj.

Tovarniška znamka.